

ΤΟ ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΚΜΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ (του Γιάννη Ζήση)

Ο τίτλος αυτός είναι εισηγητικός και απολογητικός για τη δυναμική του ανθρώπου. Περιλαμβάνει τόσο την έννοια της θεώρησης του ανθρώπινου παράγοντα, τον ευγενή αναρχισμό του Κροπότκιν, αλλά και την εσωτερικότητα που αναδεικνύει μια μεταφυσική ηθική και ενόραση ή αναγνώριση του εαυτού, όπως την υποδηλώνει ένας Μάιστερ Έκχαρτ ή ένας Ουώλτ Ουίτμαν.

Το προφίλ του πραγματικού ελάχιστου κράτους

Το ελάχιστο κράτος –στη λογική του σκεπτικού που υπαινιχθήκαμε παραπάνω– είμαστε εμείς. Είναι το πεδίο της ανθρωπιστικής κραταιότητας. Είναι η έκφραση της δηλωτικότητας και ακμαιότητας του Λόγου και της παρουσίας. Αυτό είναι το ελάχιστο κράτος : ο πλήρης άνθρωπος ή ο άνθρωπος που θέτει τα εν εξελίξει υπαρξιακά ζητήματα, την ατέλειά του, όπως θα έλεγε ο Μάσλοου, η έκφραση του ανθρώπου της «αξιακής ολοκλήρωσης», κατά Μάσλοου ή Έρικσον, και κατά πλείονες άλλους. Είναι ο Πλατωνικός φιλόσοφος, ο φιλόσοφος – πολίτης, που ελαχιστοποιεί την ανάγκη της πολιτείας και του νόμου και που την καθιστά πολιτεία της εσωτερικότητας ή –θα έλεγε κανείς– «πολιτεία του Θεού», «πολιτεία του Χριστού» –Χριστική και όχι Καισαρική πολιτεία.

Το ελάχιστο κράτος αποτελεί έκφραση της ακμαιότητας του Λόγου

ή του Σφαίρου, κατά Εμπεδοκλή. Αυτό το ελάχιστο καμία αγορά, κανένα Μάτριξ, καμιά κοινωνία του θεάματος και καμία εξουσία δεν δύναται να ξερριζώσει. Σε αυτό βρίσκεται η ελευθερία μας και η βούληση μας, η οποία πρέπει να είναι πάντοτε υπεύθυνη και αλληλέγγυα. Είναι ο ακμάζων ή σφύζων Λόγος, η αφθονία, η «περισσή ζωή» του ανθρώπου, ο Υιός του ανθρώπου.

Είναι το αιώνιο πνεύμα της φαινομενολογίας. Είναι το σημείο που εμείς και ο κόσμος είμαστε ένα· είναι το σημείο του αρχιτεκτονικού Λόγου μέσα μας και έξω μας, παντού· η σύνθεση και ο σκοπός που υποκαθιστούν την εξουσία και τη μορφή. Είναι το εσωτερικό μας περίσσειμα.

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Φωτό: Wikimedia

5 Ιανουαρίου 2011